

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 133.

Anden Session.

41de Møde.

Tirsdagen den 3die December.

(Fortfat).

Tseherning: Vi ere idag ilav med at behandle en af de Sager, hvor Udvalget har troet det rigtigt hellere selv at skrive et Lovforslag, end at bearbejde det Lovforslag, der var det overdraget at bearbejde. Dersom det ikke var mit Forslag, det dreiede sig om, saa vilde jeg føre Klage derover; nu vil jeg det imidlertid ikke, jeg vil tage det som en Erkjendelse fra Udvalgets Side af, at den Gjenstand, som forelaa, var af Vigtighed, og at det var værd at rette i den ved Lov. Idet jeg deri seer en saadan Erkjendelse, og da Udvalget dog har givet en Mening tilkjende om et Forslag, som det isvrigt maa have anseet som aldeles forkasteligt, bliver jeg nødt til at vende mig til dets Forslag, for at bestride det. Det ligger her for i sin Heelhed; det er nødvendigt, thi det ligger for til 1ste Behandling; det er allerede en af de Ulemper, som følge af Udvalgets Fremgangsmaade. Dersom jeg var en af dem, som holdt stærkt paa mange Behandlinger, saa vilde jeg spørge, om det kunde være rigtigt; men da jeg netop helst seer, at vi have saa faa Behandlinger som muligt, skal jeg være tilfreds med at tage denne Behandling her, som i Grunden er Behandlingen af en Paragraph, som noget Principielt, som en 1ste Behandling af et nyt Forslag. Jeg er i det Hele taget let at fornøie med Hensyn til alt det Formelle, men jeg er derimod vanffeligere at tilfredsstillende med Hensyn til Realiteten.

Dengang, da vi i den grundlovgivende Forsamling behandlede Valgloven, stod der 2 Meninger skarpt ligeoverfor hinanden, og mellem disse 2 Meninger gled en tredje Mening ind, hvilken søgte at bringe Noget ud af

begge Dele. Den ene af hine 2 Meninger, hvilken ogsaa jeg dengang sluttede mig til, var den, at man skulde gjøre Folkethingsvalgene saa folkelige som muligt, at man saa lidt som muligt skulde lade den hele Befolkning mærke, at man trak en Grændse imellem dem, som maatte deeltage i Valgene, og dem, som skulde lukkes ude, saaledes at man paa Valgstedet lod den hele Befolkning træde frem, og kun, naar man ikke der kunde finde en endelig Afgjorelse, en Afgjorelse, hvormed de kjæmpende Parter vare tilfredse, kun da skulde man appellerende henvende sig til en snevrere Valgkreds, hvor man efter en fornyet Overveielse ved Stemmegivning kom til et endeligt Resultat. Ligeoverfor denne Mening stod en anden, som helst ønskede, at man skulde lade Enhver især i sit Lonkammer afgive sin Stemme, og, efterat man havde faaet alle disse Stemmer, skulde man rulle dem op og tælle dem sammen. Den ene Ansueelse gik altsaa ud fra den allerstimpleste Sammenregning af de individuelle personlige Meninger, den anden fra den offentlige Folkemening, den samstemmende Overbeviisnings Mening i det afgjorende Dilemma. Derimellem laa en 3die Mening, en Tillemplingsmening, som søgte at forlige hine saameget som muligt, som bortviste fra den egentlige Kaarings Natur saameget som muligt, uden dog at bortvise Kaaringen selv, og som beholdt af Offentligheden ved Stemmegivningen saameget som muligt, uden at afvise den personlige Fremtræden, — jeg siger, som bortvise saameget som muligt af Kaaringens fuldkomne offentlige Charakter, fordi det ikke findes bestemt udtalt i Valgloven, at Kaaringen er fuldkommen folkelig, at paa Kaaringstedet Enhver er berettiget til at tage Deel i Valget; det er ikke bestemt udtalt, men det er efterhaanden gledet ind i vore Sæder, hvad